

Chương 12

Quái Nhân Trong Tử Động

Lâm Viết Hùng nằm một lúc lâu, kinh mạch bắt đầu ổn định, chàng chống tay ngồi dậy, đưa mắt nhìn xung quanh, thấy bốn bề vắng lặng không một bóng người.

Chàng vội đề khí chữa thương, nhưng điều làm cho chàng kinh ngạc không ít là công lực của chàng biến đâu mất hết. Giờ đây chàng chẳng khác như một người thường, cha từng học võ. Chàng yếu đuối như một người bệnh đang lúc gần chết.

Chàng nóng lòng đi tìm Lý Hương Xưa, nhưng với thể xác yếu đuối như vậy còn làm sao đi xa được nữa. Cảm thấy cô đương hơn bao giờ hết, chàng gượng đứng dậy, lènh mềnh bước đi, đôi chân xiêu vẹo.

Trời tối dần, ánh trăng mập mờ chiếu khắp núi rừng. Chàng cố kéo lê từng bước mệt nhọc trên con đường đá ẩn khuất theo rặng cây. Đi được một lúc, chàng mệt quá, không còn đi nổi nữa, chàng té quỵ xuống, nằm mê mang.

Hơi sương mát dịu, làm cho chàng tỉnh lại, chàng thấy mình nằm ngửa trên bãi cỏ?

xanh. Bốn bề đồi núi liên miên, chàng trông về hướng Nam thấy một đỉnh núi vượt lên cao nhất, trên đỉnh núi phủ đầy tuyết trắng lấp lánh làm tăng thêm vẻ huyền ảo của núi rừng. Chàng lại bước đi, hướng về phía núi cao.

Chàng đi mãi... Chàng đi mãi... Chẳng biết bao lâu....

Bỗng trong bầu không khí lạnh lạnh, yên tĩnh vang lên những tiếng leng keng nhtiếng xiềng sắt đập vào nhau.

Lâm Viết Hùng nghĩ thầm:

- Giữa rừng hoang sao lại có tiếng kim khí phát ra lạ lùng như vậy ?

Tiếp đó, chàng lại nghe đâu đây như có tiếng thở dài não ruột. Chàng rảo mắt tìm kiếm.

Cách chỗ chàng đứng một trượng có một hang đá chùng ba thước vuông, miệng hang kê vào vách núi, phía trước cây cối mọc um tùm che kín, nếu không để ý thì không sao thấy được.

Chính tiếng thờ dài và tiếng xiềng sắt chạm vào nhau đã phát ra từ nơi đó.

Lâm Viết Hùng lấy làm lạ, cất bước đến gần miệng hang.

Cái hang này giống như cái giếng hoang lâu ngày, bên dưới đen ngòm, không biết là bao sâu.

Bỗng một tiếng thờ dài từ dưới hang vọng lên. Lần này chàng ngồi trên miệng hang nên nghe rõ là tiếng người.

Chàng kinh ngạc, lẩm bẩm:

- Nơi hoang vu như thế này tại sao lại có người ở ? Họ là ai ? Từ đâu đến ? Sao lại ở trong hang tối như vậy ?

Lư Trong lúc chàng đang suy nghĩ thì bỗng tiếng xích sắt chạm vào nhau leng keng, rồi một giọng nói lạnh lùng quát hỏi:

- Ai ở trên miệng hang ấy ? Đến đây có việc gì ?

Lâm Viết Hùng cha kịp đáp đã thấy một luồng sức mạnh từ đáy hang phát ra trùm vào người chàng, rồi hút chàng bay vù xuống dưới.

Toàn thân chàng đang đau nhức, lại bị luồng chưởng phong hút rơi xuống vực, khiến chàng chân tay rời rã, không gượng được, gục xuống, nằm yên không nhúc nhích.

Một giọng nói trầm trầm phát ra:

- Có phải người tuân lời bọn chúng đến đây giết ta chăng ?

Tiếp theo một bàn tay khô cứng mò mẫn khắp người chàng, làm cho chàng rợn người, tưởng như chàng đang rơi vào cõi Diêm La.

Một người tướng mạo kỳ quái, ngồi bên chàng. Nếu không nghe được lời nói của lão thì không thể tin đó là một người còn sống.

Người ấy hai chân cụt đến đầu gối, đầu tóc bù xù rối tung, hai con mắt đầu mắt chỉ còn lại hai cái lỗ sâu ngòm. Gân bên cánh tay phải bị móc ra lòng thòng, giữa xương cánh tay bị khâu lại bằng hai cái vòng sắt. Hai vòng này dính liền với hai sợi xích sắt. Tiếng reng reng ban nãy là do sợi xích sắt chạm vào nhau.

Lâm Viết Hùng tự nhủ:

- Tàn tật như thế mà còn sống được sao ?

Sau khi mò mẫn vào người chàng, quái nhân hét to:

- Thằng nhỏ! Người bị thương phải không ?

Lâm Viết Hùng kinh ngạc, không hiểu tại sao quái nhân lại biết được.

Chàng nói:

- Tôi bị thương rất nặng!

Quái nhân hỏi lại:

- Có phải người đến đây để giết ta không ?

- Không! Tôi đã kiệt sức, sắp chết đến nơi còn giết được ai nữa. Vả lại tôi cũng không biết lão nhân là ai thì giết làm gì ?

Lão nhân lẩm bẩm:

- à! Phải rồi! Người đang bị thương nặng. Nhưng người muốn sống hay muốn chết ?

Lâm Viết Hùng thở mệt nhọc, nói:

- Muốn sống thì sao ? Muốn chết thì sao ?

Lão nhân đổi giọng ôn hoà:

- Muốn chết thì ta cho một chươn là xong. Còn muốn sống thì ta bẻ cả hai chân đề?

ng ơi ở đây suốt đời với ta cho có bạn.

- Nhưng tôi đang bị thương nặng, lão nhân có bẻ tay chân thì tôi cũng không thể?

nào sống được lâu.

Lão nhân nói:

- Thương thế của người tuy nặng, nhưng ta có thể chữa trị được.

Lâm Viết Hùng nghe nói, đôi mắt mở to, hỏi:

- Lão nhân có thể chữa trị được thương thế của vãn bối sao ?

- Ta dối gạt người làm gì ? Nhưng ta hỏi, ai đã đả thương người vậy ?

- Diên ác Sát!

- Diên ác Sát ?

- Phải! Chính lão già diên ấy.

Lão nhân “á” lên một tiếng!

Lâm Viết Hùng nhìn quái nhân hỏi:

- Tại sao lão nhân kinh ngạc ?

Quái nhân không đáp hỏi lại:

- Tiểu tử! Người có biết Diên ác Sát đã dùng môn võ công gì đã thương người cho đến hủy phế cả nội lực không ?

- Không!

- Đó là môn võ học Hà Mô Công. Một thứ võ công thâm hậu và cao siêu. May mà Diên ác Sát không dùng hết nội lực nên người chỉ mới bị phế bỏ võ công mà thôi, nếu không kinh mạch trong người người đứt hết, và chết ngay tức khắc.

Lâm Viết Hùng kinh hãi hỏi vội:

- Tại sao lão nhân biết rõ như vậy ?

Lão nhân chậm rãi đáp:

- Môn võ học Hà Mô Công này do Âu Dương Phong luyện thành trên đỉnh á Nhi?

Sơn miền Tây Vực cách ba trăm năm về trước.

Người đồng thời với Âu Dương Phong là Hoàng Dược Sư cũng là tay võ công tuyệt thế giang hồ. Hai người này vì tranh chức thiên hạ đệ nhất nhân nên đã đánh nhau ba ngày ba đêm liền, đấu được ba ngàn chiêu vẫn không phân thắng bại. Đến ngày thứ t, hai người đua nhau đấu nội công. Sau mấy giờ giao đấu cả hai đều bị thương rất nặng. Lúc đó cùng ngồi xếp bằng để điều dưỡng, tự nhiên thấy mình chẳng sống được bao lâu nên cả hai tự giác ngộ, biến thù thành bạn, cùng đem những tuyệt học của mình ghi lại thành hai cuốn sách gọi là Bí Kiếp Kinh Th.

Trải qua ba trăm năm, võ lâm giang hồ đã tổn rất nhiều công phu truy tìm bộ sách quý giá đó!

Nói đến đây, lão rung rung cái đầu tóc bù xù, tỏ vẻ giận dữ, nói:

- Nếu ta đốt hết bộ sách đó, thì đâu còn có kẻ tham lam, ác hiểm hại mạng nhau.

Lâm Viết Hùng nghe nói trở mắt nhìn lão hỏi:

- A! Thì ra lão nhân đã tìm được bộ Bí Kiếp Kinh Thư ?

- Thằng nhỏ! Mà thích thú bộ sách ấy lắm sao ? Chính nó là mầm tai họa, gây đau khổ cho võ lâm giang hồ, mà ta là một trong những nạn nhân đó.

- Lão nhân có thể cho văn bối biết tai hại như thế nào không ?

Lão nhân ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói:

- Trước kia ta đã nghiên cứu võ công hơn năm mươi năm, và sáng lập ra môn phái Hắc Thạch Bảo Động. Lúc bấy giờ có hai phái võ lâm lừng danh nhất là Thiếu Lâm và Võ Đang. Ta muốn đem tài võ học ra đấu với họ để xem công phu luyện tập tiến bộ ra thế nào. Ta đi đến núi Võ Đang tại tỉnh Hồ Bắc, một mình cải trang làm hiệp khách giang hồ đêm khuya lên vào Tam Nguyệt Quang khiêu khích Võ Đang Tứ Lão. Ta chỉ?

có hai bàn tay không mà cự với bốn thanh trường kiếm suốt hai ba trăm chiêu vẫn không phân thắng bại.

Nói đến đây lão nhân dừng lại trên nét mặt đau buồn thoáng qua vài tia sáng vui tư ơ, thích thú như đang sống lại những chuỗi ngày vùng vẫy dọc ngang.

Lâm Viết Hùng nói:

- Một mình lão nhân mà đánh với Võ Đang Tứ Lão, nếu việc này truyền ra sẽ làm chấn động giang hồ không ít.

Quái nhân thở dài:

- Võ Đang Tứ Lão tuy không thắng nổi ta nhưng ta cũng không đánh bại được họ.

Khi trời gần sáng, ta liền xông ra khỏi vòng vây rời Thất Thiếu Phong đi thẳng đến Cao Sơn Thiếu Lâm Tự.

Lâm Viết Hùng tò mò hỏi:

- Ô! Nghe nói chùa Thiếu Lâm có một La Hán đường, bên trong sắp nhiều cơ quan bí hiểm, lâu nay các cao thủ giang hồ bị nhốt vào đó rất nhiều, không thể nào thoát ra nổi. Điều đó có thật chăng ?

Lão nhân cất tiếng cười sang sảng, nói:

- La Háng đường của Thiếu Lâm từng lừng danh, nhưng cha phải là chỗ nguy hiểm nhất trong tự. Chỗ nguy hiểm chính là Tàn Kinh Các, nơi cất giấu những văn kiện trọng yếu. Ta vì đêm khuya lẻ vào Thiếu Lâm Tự nên bị ngộ nhận, đuối lọt vào Tàn Kinh Các, và bị Giám Viện Ngũ Lão hợp kích, đó mới là trận giao tranh kinh hồn động địa.

Lâm Viết Hùng nói:

- Lão nhân một mình tay không mà đương cự với Võ Đang Tứ Lão thì cũng có thể giao tranh dễ dàng với Giám Viện Ngũ Lão củ Thiếu Lâm chứ ?

Quái nhân cười ha hả:

- Giám Viện Ngũ Lão người nào cũng mang trong mình một tuyệt học, thật không hổ với tiếng đồn. Ta và họ giao đấu suốt hai trăm chiêu. Qua hai trăm chiêu đó, ta bị ho.

đá trúng một cái, tuy không nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng cũng làm cho ta hổ thẹn, và tự nhận võ công của mình chỉ là một hạt cát dưới đáy biển. Cho nên, sau khi ta vượt được khỏi Thiếu Lâm Tự, thẳng đường đi Tây Vực và cùng khắp vùng rừng núi trong miền này. Vào một buổi chiều kia, ta vô tình đến ngọn Hoa Sơn, chỗ mà trước kia Âu Dương Phong và Hoàng Dược Sư luận võ. Ta nhặt được bộ Bí Kiếp Kinh Thư gồm có hai tập, trong đó ghi chép các môn bí truyền từ ngàn xưa đã bị thất lạc.

Ngừng một lúc, quái nhân nói tiếp:

- Ta ở lại đỉnh Hoa Sơn ba năm, nghiên cứu hai tập Bí Kiếp Kinh Thư nhưng cuối cùng bị thất bại, vì những lời ghi chú khẩu quyết, hai vị tiền bối võ lâm ấy đã dùng thứ nước đặc biệt trong một loại cỏ ở Tây Vực. ánh sáng thường không trông thấy được mà phải nhờ vào ánh sáng của một viên ngọc gọi là Ma Đầu Bích Ngọc, thì nét chữ mới lộ.

lên. Đã ghi rõ trong Bí Kiếp Kinh Th, tất hai vị tiền bối hẳn để lại viên Ma Đầu Bích Ngọc chứ! Nhưng ta biết tìm đâu ra viên ngọc hình sọ người ấy. Ta dấu hai tập Bí Kiếp Kinh Thư trong người lần mò tìm kiếm từ vùng này đến vùng khác, nhưng thật là hoài công.

Thời gian sau, ta trở về Hắc Thạch Bảo Động để chinh đốn lại môn phái, giao chức chưởng môn cho sư đệ ta, rồi một mình đến núi Hoa Phong Sơn xây lên một ngôi Cổ Tháp để cất dấu hai tập sách quý ấy.

Ta định ý nếu may mắn tìm được Ma Đầu Bích Ngọc thì sẽ dùng Cổ Tháp làm nơi luyện võ công. Còn nếu không may, ít ra ngôi Cổ Tháp cũng bảo vệ được bộ Võ Lâm Kỳ Th.

Nhưng... Vào một buổi chiều! Phải, chiều hôm ấy có một quái nhân bị nhiễm độc chẳng hiểu từ đâu tới chiếm ngôi Cổ Tháp của ta để làm chỗ chữa thương. Ta cùng quái nhân ấy giao đấu bảy ngày đêm, cuối cùng ta bị thảm bại, nên đành rời ngôi Cô?

Tháp, ôm tập Võ Lâm Kỳ Thư ra đi.

Lâm Viết Hùng nghe tới đây “á” lên một tiếng.

Lão nhân cau mày hỏi:

- Thằng nhỏ, tại sao mày kinh ngạc ?

Lâm Viết Hùng biết người đánh đuổi lão chiếm ngôi Cổ Tháp chính là sư phụ.

chàng, song không muốn tiết lộ điều đó, nên chàng nói tránh:

- Lão tiên bối võ công trác tuyệt như vậy mà còn bị bại rời bỏ Cổ Tháp ư ?

Lão nhân thở dài, nói:

- Ta đã nói với ngươi võ học giang hồ mông mênh không bờ bến. Vì bị thảm bại như vậy, ta nuôi lòng căm hận quyết nghiên cứu Bí Kiếp Kinh Thư để rửa nhục. Ta trợ?

về Hắc Thạch Bảo Động dấu cất hai quyển kỳ thư, cố tâm đi tìm cho được Ma Đầu Bích Ngọc.

Lâm Viết Hùng hỏi:

- Rồi lão nhân có tìm được ngọc bích không ?

Lão nhân chán ngán lắc đầu:

- Đã không tìm được bích ngọc mà còn gặp tai họa nữa.

- Tai họa. gì ?

- Trong lúc ta đi vắng, sư đệ ta ở nhà lén lấy một quyển trong bộ Bí Kiếp Kinh Thư ấy đem ra tập luyện. Nhưng vì không có Ma Đầu Bích Ngọc, không rõ được các khẩu quyết nên nửa chừng bị tẩu hỏa? nhập ma đến nỗi điên loạn, không sao cứu chữa được nữa. Lúc ta trở về thì việc đã rồi.

Lâm Viết Hùng từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác. Chàng nói:

- Sư đệ lão nhân là Diên ác Sát ?

- Phải! Chính là sự đệ của ta. Từ khi bị điên loạn nó phé bỏ trách nhiệm chương môn xuất hiện khắp nơi, giết người khủng khiếp, các môn đồ đều xa lánh, mỗi người đi mỗi ngã, làm cho tổ chức của ta bị tan rã, không còn ai nữa.

Lâm Viết Hùng hỏi:

- Srao lão nhân không quy tụ môn đồ, củng cố lại môn phái ?

Lão nhân thở dài:

- Nếu vậy thì còn nói gì nữa! Trước đây hai năm, ta định tìm gặp hấn để nghiên cứu bệnh tình chuyên chữa cho hấn. Chẳng ngờ lúc hấn nổi điên đánh ta một chưởng gãy cả hai chân, rồi móc mắt, moi gân tay ta, xâu vào sợi xích sắt, đem bỏ nơi tử cốc này. May mà trong cốc có đường ăn thông vào núi, nên ta mới tìm được thức ăn, sống đến ngày nay.

Lâm Viết Hùng nghe nói thở dài, thương hại, hỏi:

- Như vậy chắc lão nhân oán hận sự đệ lắm ?

Lão nhân lắc đầu:

- Không, không! Nó là em của ta! Ta không oán hận một người bị điên! Vả lại chính nói cũng là một nạn nhân, hành động ngoài ý muốn. Ta không oán hận nó.

- Nếu không oán hận tại sao nét mặt lão nhân đầy vẻ u buồn đau đớn ?

- Đó chỉ vì ta cha làm được điều mong ước.

- Điều mong ước gì ? Nếu lão nhân nói cho văn bối biết, văn bối tình nguyện sẽ làm giúp.

Lão nhân tỏ vẻ xúc động, nói to:

- A! Tiểu tử! Ngươi có tình cảm với một lão già tàn phế như vậy sao ? A! Ngươi là người tốt. Ta sẽ chữa bệnh cho ngươi để nhờ ngươi làm việc ấy.

- Xin Lão nhân cứ nói!

Lão nhân vui vẻ, trầm giọng:

- Trọn đời ta chỉ vì võ học mà lâm nạn. Công phu tìm kiếm Bí Kiếp Kinh Thư của ta không phải ít. Ta đã đem báu vật võ lâm từ Tây Vực về đây, ta muốn báu vật nối liền vào đời ta một lịch sử. Sau khi ta chữa trị cho ngươi lành bệnh, phục hồi công lực, ngươi phải thay ta đi tìm quyển thượng của bộ sách này đem về để chung với quyển hạ, rồi đem hài cốt của ta đến ngôi Cổ Tháp trên đỉnh

Hoa Phong đánh đuổi lão già ấy đi, để hài cốt của ta và bộ Bí Kiếp Kinh Thư vào đó, dùng nội lực ghi rõ nguồn gốc bộ Bí Kiếp Kinh Thư và công trình tìm kiếm của ta hơn năm mươi năm trời trên vách đá, đê?

cho người đời sau biết. Ngôi Cổ Tháp ấy do ta xây nên, nó là của ta, là nấm mồ của ta, là nơi an nghỉ cuối cùng của ta, là nơi khắc ghi công nghiệp của ta, không ai có quyền cướp đoạt. Điều ấy người làm được chứ ?

Lâm Viết Hùng tỏ vẻ nghi ngại:

- Người chiếm Cổ Tháp là sư phụ chàng, đánh đuổi sư phụ là điều không thể làm.

Tuy nhiên, sư phụ chàng cũng chẳng còn sống được bao lâu, sau khi khôi phục Huyền Cung Môn, chàng sẽ đem hài cốt sư phụ về Đế Điện mai táng, còn Cổ Tháp trả lại cho lão nhân cũng chẳng khó gì.

Nghĩ như vậy, chàng mạnh dạng đáp:

- Điều đó vẫn bồi xin đảm trách.

Lão nhân nói tiếp:

- Hiện nay ta chỉ còn lại quyền hạ của bộ Bí Kiếp Kinh Th, ta sẽ giao cho người cất giữ. Người phải thận trọng, nếu để mất đi là người đã phụ lòng ta, không làm tròn sứ mệnh.

Lâm Viết Hùng đáp:

- Vẫn bồi xin tuân lời.

- Còn một điều nữa.

- Xin lão nhân cứ nói.

- Trước kia ta có một đứa con gái, được ta rèn luyện võ công không đến nỗi yếu kém lắm. Nhưng vì ta bận công việc nghiên cứu võ học nên không hề săn sóc đến. Từ khi sư thúc bị điên loạn, tàn phế sư môn, chẳng biết nó lưu lạc về đâu. Nếu sau này trên bước đường giang hồ, người gặp nó và nó có ý khôi phục sư môn, người vì ta mà giúp đỡ nó.

- Vẫn bồi xin lãnh ý.

- Đủ rồi! Người nắm xuống ta chữa thương cho.

Lâm Viết Hùng nắm dài xuống đất. Lão nhân dùng năm ngón tay điểm khắp các huyệt đạo của chàng.

Bỗng nhiên, lão dừng tay lại, hỏi:

- Tiêu tử! Trong người ngươi có vật gì vậy ?

Lâm Viết Hùng sực nhớ ra viên Ma Đầu Bích Ngọc, vội đáp:

- Đó là viên Ngọc hình sọ người.

Lão nhân “á” một tiếng:

- Báu vật đó ta đã lẫn lộn suốt đời không tìm gặp. Ngươi lấy ở đâu ra ?

Lâm Viết Hùng kể lại câu chuyện Bá Hoa Trang Chủ.

Lão nhân bậm trán, nói:

- Đã hai năm nay lão bị nạn trong tử cốc này không còn rõ chuyện giang hồ nữa.

Nhưng thôi! Ngươi gặp được kỳ duyên, ở đây đủ hai món báu vật võ lâm, mặc dù Bí Kiếp Kinh Thư ta chỉ còn được quyền hạ, mà dù chỉ một quyền hạ cũng đủ giúp ngươi trở thành thiên hạ đệ nhất nhân rồi.

Dứt lời, lão léch mình vào trong, đưa tay ấn vào một tảng đá. Chỉ nghe phát ra tiếng “xè, xè” tức thì tảng đá bóc khối lên khen khét và rơi xuống những bột đá như vôi vậy.

Trong khoảng khắc, ngón tay lão đã khoét tảng đá lung ra một lỗ lớn. Lão thò ca?

bàn tay vào, lôi ra một gói lụa màu vàng, đem đến bên Lâm Viết Hùng.

Lão trình trọng mở ra, bên trong có một cuốn sách.

Lâm Viết Hùng thò vào túi lấy Ma Đầu Bích Ngọc đưa cho lão nhân.

Có lẽ vì quá xúc động, bàn tay lão run run tiếp lấy viên ngọc và mở từng trang sách, để viên ngọc lên, hỏi Lâm Viết Hùng:

- Ngươi thấy những dòng chữ nhỏ có hiện lên không ?

Lâm Viết Hùng trở mắt nhìn, không thấy gì cả, ngoài những dòng chữ lớn đã viết vào đây bằng mực thường.

Chàng đáp:

- Văn bối không thấy gì khác.

Lão nhân thất vọng nói:

- Ô! Thế thì không phải! Đây là viên ngọc giả.

- Ngọc giả ?

- Đúng là Ngọc giả! Nếu Ma Đầu Bích Ngọc thật thì ánh sáng tỏa ra và trang sách lộ lên những dòng chữ nhỏ ghi các khẩu quyết.

Lâm Viết Hùng ngơ ngác:

- Họ làm ngọc Ma Đầu giả với dụng ý gì vậy ?

Lão nhân “hừ” một tiếng nói:

- Giang hồ đa trá, làm sao biết được.

Nếu đã có ngọc Ma Đầu giả thì đã có kẻ tìm ra ngọc Ma Đầu thật rồi! Nhưng thôi, việc đó người sẽ tìm hiểu sau này, bây giờ ta lo chữa thương cho người trước đã.

Lâm Viết Hùng lại tuân lệnh nằm xuống, và đôi tay của lão tiêu tực điễm huyết, nắm nón tay lão thoảng thoắt qua lại lúc nhanh lúc chậm trên mình chàng như một ke?

đánh đàn vậy. Thậ là một môn điễm huyết phi thường.

Qua một lúc, mồ hôi lão toát ra, rơi từng giọt như ma.

Mỗi giọt mồ hôi chàng có cảm giác như có sức nóng lạ thường.

Chàng đoán biết lão đã dùng chân nguyên nội lực để chữa thương cho chàng. Bàn tay của lão nhân cứ thế chạy mãi trên người Lâm Viết Hùng cho đến lúc hơi thở của lão nghe phì phào, da mặt trắng nhợt, lão mới dừng tay nói:

- Người thử vận công xem sao ?

Lâm Viết Hùng đề khí vận công, thấy khí huyết trong người rào rào. Các kinh mạch đều thông suốt, nội lực chẳng những như xa mà còn mạnh hơn gấp bội.

Chàng mừng quá, nhún mình nhảy phóc dậy, toan tỏ lời cảm ơn lão nhân, nhưng vừa nhìn lại lão nhân chàng “á” lên một tiếng.

Sau khi chữa thương cho chàng xong, lão nhân chỉ còn là một cái xác không hồn.

Lão ngồi dựa nơi vách đá, mặt trắng chợt, nhưng đôi môi còn nở một nụ cười.

Hình như trước khi chết lão đã toại nguyện.

Lâm Viết Hùng ôm xác lão nhân lòng buồn vô tận. Chàng khẩn vái:

- Vãn bói Lâm Viết Hùng nguyện làm tròn ý nguyện của tiền bối.

Chàng để lão nhân nằm ngay thẳng trên một tảng đá ở góc hang rồi dùng Cửu Ma Thần Phiêu nhảy bay lên miệng hang sau khi đã cận thận cất dấu quyển Bí Kiếp Kinh Thư và viên Ma Đầu Bích Ngọc vào bụng